

Dr Dave Mathewson, Hermeneutyka, Wykład 24, ST w NT

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

Czwartą kwestią lub pytaniem, które chcieli zadać studenci studiujący użycie Starego Testamentu w Nowym Testamencie, jest użycie technik rabinicznych. Podczas poprzedniej sesji ponownie rozmawialiśmy o niektórych sposobach, w jakie wczesna literatura rabiniczna interpretowała Stary Testament przy użyciu technik takich jak midrasz peszer, to znaczy wzięcie tekstu, a następnie jego rozpakowanie, wyjaśnienie, czasami używając języka, który to jest to, co zostało powiedziane w tekście Starego Testamentu, zobaczenie wypełnienia Starego Testamentu w ich własnych czasach, lub spieranie się od mniejszego do większego, lub łączenie tekstów w oparciu o podobne sformułowania, itp. itp.

Tak wielu zadawało sobie pytanie, czy autorzy Nowego Testamentu po prostu przestrzegają standardowych zasad interpretacji i technik interpretacyjnych swoich czasów, a jeśli tak, to co odróżnia sposób, w jaki autor Nowego Testamentu wykorzystuje Stary Testament, od sposobu, w jaki rabiniczni interpretatorzy traktowali Stary Testament. Stary Testament także. I wreszcie, jedno pytanie, które zadali sobie uczniowie, brzmi: czy możemy traktować Stary Testament w ten sam sposób? Czy wolno nam traktować Stary Testament w taki sam sposób, w jaki traktują go autorzy Nowego Testamentu? Są to ważne pytania, ale ostatnio pojawiły się także inne pytania dotyczące tego, jak rozumiemy użycie Starego Testamentu w Nowym, a jedną z kwestii było to, jak klasyfikujemy lub kategoryzujemy zastosowania Starego Testamentu w Nowym. Ogólnie rzecz biorąc, badacze Nowego Testamentu wyodrębnili lub sklasyfikowali trzy możliwe zastosowania.

Jednym z nich jest tak zwany cytat bezpośredni. W tym miejscu autor wyraźnie sygnalizuje, że posługuje się tekstem Starego Testamentu. Oznacza to, że wyraźnie wskazuje, że chce, aby jego czytelnicy zwrócili uwagę na tekst Starego Testamentu.

I zazwyczaj jest to bezpośredni cytat wskazany poprzez użycie formuły cytatu, czegoś w rodzaju, tak jak napisano u proroka Izajasza, lub miało to miejsce, aby wypełniło się to, co zostało powiedziane u Ozeasza, lub tak, jak jest napisane, jakaś formuła oznacza to, że intencją autora było zacytowanie lub wskazanie czytelnikowi tekstu Starego Testamentu. A potem zwykle znajduje się cytat z tekstu Starego Testamentu, który zwykle pozostaje nienaruszony. Druga to kategoria aluzji.

Niektórzy badacze Nowego Testamentu zwrócili uwagę na aluzje. Oznacza to, że w odróżnieniu od numeru pierwszego, gdzie cytat jest wyraźny, jest wprowadzony za pomocą formuły i zwykle pozostaje nienaruszony w samym tekście Nowego Testamentu. A w aluzji autor nie sygnalizuje zamiaru wskazania tekstu Starego Testamentu.

Zamiast tego jednak zazwyczaj bierze sformułowania, strukturę i koncepcje i wplata je w swój własny dyskurs. Żeby było w miarę jasne, że chodzi o tekst Starego Testamentu, zwłaszcza jeśli ma się wymaganą wiedzę o Starym Testamencie, jasne jest, że chodzi o tekst Starego Testamentu, ale autor nie sygnalizuje tego wyraźnie formułą cytatu, np. tak jak jest napisane. Zamiast tego autor, autor, zazwyczaj wplata język w swój własny dyskurs.

Nazywa się to aluzją. I choć trochę trudniejszy do zidentyfikowania niż cytat, to jednak podobna struktura, podobne słownictwo, podobne znaczenie, sugerują, że autor miał zamiar wskazać czytelnikowi wcześniejszy tekst Starego Testamentu. Na przykład dobrym przykładem aluzji jest rozdział 1, 20–22 Listu do Efezjan, tekst, który, jak sądzę, mogliśmy już wcześniej czytać.

Jednak w 1. i 20. rozdziale Listu do Efezjan, od 20 do 22 znajdujemy, że Paweł nie cytuje wyraźnie tekstu Starego Testamentu, ale znajdujemy w nim wiele

sformułowań, które wyraźnie przywodzą na myśl tekst Starego Testamentu. Oto jak opisuje Chrystusa. Mówi, nawiązując do mocy Bożej, która działała w Chrystusie, w wersecie 20, którą on sam, której Bóg użył w Chrystusie, gdy wskrzesił go z martwych i posadził po prawicy w krainach niebieskich.

Ten język, w którym umieszcza się go po prawicy, przypomina słownictwo i język Psalmu 110. Następnie kontynuuje i mówi: zasiadł znacznie ponad wszelką władzę, władzą, władzą i panowaniem oraz wszelkim tytułem nadawanym nie tylko w w obecnym wieku, ale w przyszłym. I Bóg złożył wszystko pod Jego stopy, co odzwierciedla słownictwo z 8 rozdziału Psalmu. Zatem nie cytując Starego Testamentu, przejmując jego język, a nawet strukturę i wplatając go w swoje własne przemówienie, autor, tytułem aluzji, zamierza aby wskazać nam teraz z powrotem do kluczowych tekstów Starego Testamentu, abyśmy mogli zrozumieć osobę Jezusa Chrystusa z 1. rozdziału Listu do Efezjan. Ostatnią i trzecią kategorią jest to, co często określa się mianem echa.

Niektórzy powiedzieliby, że echo to bardziej subtelne użycie Starego Testamentu, co może nie być, lub subtelne odzwierciedlenie Starego Testamentu, które może nawet nie było zamierzone przez autora. Czasami jest to tylko słowo lub dwa, ale chodzi o to, że odbija się to echem w umyśle. To nie jest tak jasne jak aluzja.

Można postrzegać te trzy elementy w skali od bardziej wyraźnych do bardziej subtelnych. Im bardziej wyraźny jest cytat, tym bardziej subtelne jest użycie jako echa. Ponownie, często są to niemal szeptu tekstu Starego Testamentu, a niektórzy mogliby powiedzieć, że nie jest jasne, czy autor, autor Nowego Testamentu, zamierza nawiązać do tego tekstu Starego Testamentu.

Aby podać jeden przykład, na który inni wskazywali i na który zwrócili uwagę, w Liście do Filipian, rozdział 1, werset 19, apostoł Paweł, opisując swoje okoliczności w

więzieniu, w tym dokumencie, który jest często znany jako list więzienny, ale opisując o swoich okolicznościach w więzieniu w rozdziale 1 wersecie 19 Paweł tak mówi: Tak, nadal będę się radował, bo wiem, że dzięki waszym modlitwom i pomocy Jezusa Chrystusa to, co mnie spotkało, obróci się na moje oswobodzenie. To interesujące, że modlitwa zakończy się moim wybawieniem. Wydaje się, że jest to niemal słowo w słowo to, co znajdujemy w 13. i wersecie 16. Hioba. Odbyło się zatem wiele dyskusji na temat tego, czy Paweł miał na myśli tę aluzję, czy też echo 13. rozdziału Hioba. ponieważ nie wydaje się być zainteresowany Hiobem nigdzie indziej i nie wydaje się, aby odzwierciedlał konkretnie tekst Starego Testamentu z 1. rozdziału Listu do Filipian. Niektórzy więc zastanawiali się, czy było to odniesienie autora do Hioba, czy też było to bardziej echa, subtelne użycie, które być może nie było zamierzone przez autora i czy w ogóle powinniśmy robić z tego wielką aferę przy interpretacji tekstu? Oprócz identyfikacji tych trzech zastosowań, cytatu, aluzji i echa, jeśli chodzi w szczególności o aluzje i echa, uczniowie byli zainteresowani pytaniem, czy autor, skąd wiemy, czy istnieje aluzja, czy echo? I zazwyczaj odpowiedź na pytanie brzmi: no cóż, czy autor miał taki zamiar? Dlatego uczniowie konstruowali także kryteria pozwalające określić, czy autor rzeczywiście nawiązał do tekstu Starego Testamentu .

Na przykład, czy w tekście znajdują się podobne sformułowania? Czy wydaje się, że autor, autor Nowego Testamentu, kiedy wydaje się, że nawiązuje do tekstu Starego Testamentu, czy sformułowania w Nowym i Starym Testamencie są wystarczająco podobne, aby uzasadnić dostrzeżenie aluzji? Czy istnieje podobna struktura pomiędzy tekstami Starego i Nowego Testamentu? Czy autor odsyła do tekstu gdzie indziej? Jeśli ktoś sugeruje lub sądzi, że autor mógł nawiązywać do czegoś z Izajasza, z pewnością można by to jeszcze bardziej wzmocnić i uzasadnić, gdyby można było wykazać, że autor wydawał się być świadomy istnienia Izajasza lub posługiwał się nim w innym miejscu swojej księgi. Czy inni zauważyli podobne odniesienie? Czy inni, badacze i komentatorzy Nowego Testamentu, również zauważyli podobny Stary Testament lub te same odniesienia do Starego Testamentu? To znaczy, czy inni

również słyszeli aluzję i rozpoznali aluzję? Chociaż oczywiście to ostatnie kryterium nie pozwala na nowy wgląd lub odkrycie aluzji, czego nie zrobił nikt inny, ale uczniowie byli zainteresowani próbą ustalenia, jak uzasadniamy? Cytat jest trochę łatwiejszy, ale jeśli autor nie zaczyna od formuły, tak jak została napisana lub miało to miejsce, aby wypełnić słowa Jeremiasza lub coś w tym rodzaju, jak uzasadnić? Cóż, znowu rzeczy takie jak słownictwo, podobne słownictwo, podobna struktura, podobne znaczenie i funkcja. Czy autor odsyła do tekstu gdzie indziej, zdaje się go cytować lub nawiązuje do niego gdzie indziej? To są tego rodzaju rzeczy, na które wskazano.

Jednocześnie, oprócz tych kryteriów, kryteria te są zwykle stosowane w celu ustalenia poziomu pewności, jaki może osiągnąć badacz Nowego Testamentu, poziomu pewności, jaki może osiągnąć, że faktycznie zidentyfikował aluzję Starego Testamentu . Czasami więc można spotkać studentów Nowego Testamentu rozmawiających o tym, czy aluzja jest pewna, i znów nie chodzi tu o cytaty, autor wyraźnie sygnalizuje cytaty, ale o to, czy aluzja jest pewna, to znaczy, czy występuje wystarczające podobieństwo w sformułowaniach, w strukturę, funkcję i istnieją dowody na to, że autor użył innych tekstów Starego Testamentu, a zwłaszcza innych tekstów z tej samej księgi, to niektórzy studenci twierdzą, że możemy być pewni, że autor miał na myśli aluzję do Starego Testamentu. Następna kategoria byłaby prawdopodobna, to znaczy nie możemy osiągnąć poziomu pewności, ale istnieje duże prawdopodobieństwo, że autor rzeczywiście zamierza odwołać się do tekstu Starego Testamentu.

Bez obecności autora, który by nam o tym powiedział, możemy oczywiście jedynie zasugerować prawdopodobieństwo. Możliwa jest trzecia kategoria, niektórzy twierdzą, że pewne aluzje należy zaliczyć do kategorii możliwych, nie możemy być tego pewni ani nie możemy ustalić wysokiego poziomu prawdopodobieństwa, istnieje tylko możliwość, że autor rzeczywiście miał taki zamiar. I na koniec, mało

prawdopodobne, to znaczy, że niektóre propozycje odniesień do Starego Testamentu są naprawdę mało prawdopodobne, po prostu nie ma w nich wystarczającej ilości w żadnym kontekście, aby uzasadnić dostrzeżenie aluzji do Starego Testamentu.

Zwykle więc kategorie te odwołują się głównie do poziomu pewności, jaką możemy osiągnąć co do tego, czy wyodrębniłmy prawdziwą aluzję, echo lub coś w tym rodzaju. Dodajmy jeszcze jedną uwagę: ostatnie badania również interesowały się rodzajem współczesnego zjawiska intertekstualności i jego wpływem na sposób, w jaki czytamy Stary Testament w Nowym. I tylko dwa punkty skupienia w tym względzie, numer jeden to skupienie się na intertekstualności, a skupienie się na badaniach intertekstualnych nie tyle na autorze.

Większość zagadnień, które właśnie poruszyłem, skupiała się głównie na intencjach autora i tle historycznym, czy autor zamierza wskazać nam tekst Starego Testamentu, ale intertekstualność nie ogranicza powiązań między Starym i Nowym Testamentem tylko do tego, co autor przeznaczony. Zamiast tego należy jednak rozważyć, czy proponowana aluzja do Starego Testamentu jest produktywna i zapewnia wnikliwą lub wartościową lekturę, czy też dodaje nowe spojrzenie do tekstu i ma sens w kontekście. Zatem nie skupiamy się na autorze i jego zamierzeniach, skupiamy się przede wszystkim na tym, aby czytelnik zidentyfikował możliwą korespondencję i czy skutkuje to produktywną lekturą tekstu.

Drugą cechą intertekstualności jest dialog, to znaczy, że tekst Nowego Testamentu zdaje się nawiązywać do tekstu Starego Testamentu, nawiązuje się relacja, w której interpretator jest zapraszany do zbadania szeregu powiązań pomiędzy obydwojoma tekstami i do zadania pytania jaką różnicę robi czytanie tekstu Nowego Testamentu w świetle tekstu Starego Testamentu? Jakie znaczenie tekst Starego Testamentu przenosi w Nowym Testamencie i w jaki sposób Nowy Tekst przekształca tekst Starego Testamentu? Zatem celem jest zbadanie możliwych interakcji między

tekstami Starego i Nowego Testamentu, dostrzeżenie Starego i Nowego Testamentu w dialogu między sobą i zadanie sobie pytania, co to powoduje. Jak zatem podejść do badania użycia Starego Testamentu w Nowym Testamencie i analizy użycia tekstu Starego Testamentu przez autorów Nowego Testamentu? Pozwolę sobie bardzo krótko przedstawić kilka sugestii opartych na naszej poprzedniej dyskusji, a następnie przejdziemy do rozważenia kilku wyraźnych przykładów. Po pierwsze, sugeruję, że jednym z bardziej pomocnych narzędzi jest przegląd komentarzy i innych dzieł, które zwracają uwagę na aluzje i zwyczaje Starego Testamentu, nie żeby to było ostateczne zdanie, ale przynajmniej pomaga nam to zrozumieć i zobaczyć, jakich innych interpretatorów Nowego Testamentu, jakie teksty Starego Testamentu widzieli i na jakie zwrócili uwagę.

Należy jednak zastrzec, że im częściej to robię, okazuje się, że czasami komentarze po prostu powtarzają i opierają się na tym, co powiedzieli inne komentarze przed nimi. Być może więc nie wykonali własnej pracy, mogą po prostu zakładać, co powiedzieli inni. Ale dobrym miejscem na rozpoczęcie są inne komentarze i narzędzia, które pomogą zwrócić twoją uwagę na możliwe aluzje Starego Testamentu.

Cytaty są łatwiejsze do zidentyfikowania, ale aluzje, a nawet echa, bardziej subtelne użycia Starego Testamentu, czasami można znaleźć pomoc w komentarzach. Ale poza tym powiedziałbym po prostu bądź świadomy i słuchaj Nowego Testamentu, słuchaj tekstu Nowego Testamentu, miej uszy otwarte, aby usłyszeć możliwe powiązania pomiędzy Starym i Nowym Testamentem. Zakłada to znajomość Starego Testamentu, więc im bardziej jesteś, im bardziej znasz Stary Testament, im bardziej jesteś świadomy tekstu Starego Testamentu i jego kontekstu, tym lepsza będziesz pozycja, aby usłyszeć rezonanse w Nowym Testamencie tekst.

Po trzecie, w miarę możliwości określ rodzaj odniesienia, czy jest to cytat, czy masz do czynienia z aluzją, czy też w bardziej subtelny sposób masz do czynienia z echem.

Po czwarte, rozważ formę tekstu. Myślę, że zasadne jest pytanie, czy autor czerpał przede wszystkim z Septuaginty? Czy forma tekstu Starego Testamentu to głównie tekst hebrajski? I czy wydaje się, że jest różnica? Czy wydaje się to mieć znaczenie w sposobie, w jaki rozumiesz użycie Starego Testamentu w Nowym? Następnie, jakie jest znaczenie tekstu Starego Testamentu w jego oryginalnym kontekście i otoczeniu, historycznie i dosłownie? Jakie wydaje się być pierwotne znaczenie i intencja tekstu Starego Testamentu? Kolejnym, kolejnym jest rozważenie, jak tekst Starego Testamentu był interpretowany we wczesnym judaizmie przez wczesnych interpretatorów żydowskich i rabinicznych.

Zapytaj na przykład o Zwoje znad Morza Martwego lub inną literaturę rabiniczną, choćby o pseudopigrafy i literaturę apokaliptyczną, a tutaj będziesz musiał oprzeć się na komentarzach i innych specjalistycznych dziełach na temat stosowania Starego Testamentu w Nowym, zapytaj, jak czy ten tekst, tekst Starego Testamentu, był najwyraźniej interpretowany i wykorzystywany we wczesnych interpretacjach żydowskich i rabinicznych? Następnym krokiem jest rozważenie, w jaki sposób autor Nowego Testamentu wykorzystał tekst Starego Testamentu. Jak to funkcjonuje w kontekście Nowego Testamentu? Jakie znaczenie tekst Starego Testamentu wnosi do Nowego Testamentu? To znaczy, lubię zadawać pytanie, jakiego znaczenia brakowałoby tekstowi Nowego Testamentu, gdybym nie czytał go w świetle jego podtekstu Starego Testamentu, tekstu, z którego zdaje się czerpać autor? Jak autor to wykorzystał? Czy znowu wydaje się to prostym spełnieniem przewidywań? Czy jest to bardziej typologia, analogia, czy może użyte tylko w celach ilustracyjnych lub coś w tym rodzaju? Jak autor zdaje się posługiwać się tekstem Starego Testamentu? Jak to funkcjonuje w swoim kontekście? I dalej eksploruj. Myślę, że jednym z odkryć intertekstualności jest zrozumienie koncepcji dialogu.

Zbadaj możliwe interakcje między tymi dwoma tekstami. Może to być przykład zjawiska, o którym mówiliśmy w intencji autora, kiedy zaczynasz znajdować lub

odkrywać bardziej subtelne zastosowania Starego Testamentu, a nawet kiedy zaczynasz porównywać konteksty Starego i Nowego Testamentu i widzisz powiązania, czasami jest to bardzo trudno stwierdzić, czy autor miał na myśli którykolwiek z nich, czy nie. A czasami może to być po prostu kwestia rodzaju rzeczy, o której rozmawialiśmy w intencjach autora.

Czy jest to sytuacja, w której, gdyby autor był obecny i powiedziałeś, czy odnosiłeś się do tego tekstu Starego Testamentu? Autor mógłby powiedzieć, że nie, ale teraz, gdy to zauważyłeś lub poruszyłeś tę kwestię, z pewnością ma to sens. I uznałbym to za ważny wgląd w moją pracę. Albo też autor może mieć zamiar nawiązać do tekstu Starego Testamentu, ale w miarę jego eksploracji możesz dostrzec pewne powiązania.

I znowu, jeśli zapytasz autora, mógłby on odpowiedzieć: nie, nie miałem zamiaru tych powiązań, ale teraz, gdy je zauważyłeś, ma to sens. I uznałbym to za ważny wgląd w mój tekst. Zgodziłbym się zatem, że choć nadal uważam, że należy zadać sobie pytanie, co autor mógł mieć na myśli, nawiązując do tekstów Starego Testamentu, to chyba nie możemy się do tego ograniczyć.

To musi być nasz punkt wyjścia, ale możemy znaleźć subtelne aluzje lub powiązania między tekstami, co do których nie możemy mieć pewności, że autor miał na myśli, a mimo to mają sens z tekstu i są ważne, biorąc pod uwagę to, co wiemy o autorze, biorąc pod uwagę co wiemy o tekstach Starego i Nowego Testamentu oraz ich kontekście, że wydaje się, że jest to prawidłowe zrozumienie i odczytanie tekstu. Zatem kolejnym pytaniem jest pytanie, czy autor Nowego Testamentu wydaje się posługiwać tekstem Starego Testamentu spójnym lub podobnym do sposobu, w jaki był używany w judaizmie rabinicznym i we wczesnej interpretacji żydowskiej. Ale znowu, ostatecznie myślę, że szóstym pytaniem, które należy zadać, czyli szóstą

zasadą, jest wyjaśnienie, w jaki sposób ostateczne zrozumienie tekstu Starego Testamentu wpływa na sposób, w jaki interpretujesz tekst Nowego Testamentu.

Zatem znowu nie wystarczy samo rozpoznanie możliwych powiązań, aluzji, ech i cytatów, ale ostatecznie warto zadać sobie pytanie, jaką faktycznie ma to różnicę w interpretacji tekstu Nowego Testamentu. Są to więc po prostu rodzaj zbioru kwestii lub pytań, które moim zdaniem są ważne i ważne, aby je poruszyć w zrozumieniu Nowego Testamentu. Użycie Starego Testamentu, ponownie Starego Testamentu, jest znaczące, ponieważ autorzy Nowego Testamentu, konceptualizując, w jaki sposób Chrystus przyniósł spełnienie, posługiwali się przykładami ze Starego Testamentu, korzystali z tekstów Starego Testamentu i rozumieli, w jaki sposób ostatecznie Stary Testament wypełnił się w osobie Jezus Chrystus.

Jak powiedziałem, istnieje wiele prac, które mogą ci pomóc w formie komentarzy. Jednym z niedawnych kompendium badań nad użyciem Nowego Testamentu w Starym Testamencie jest książka pod redakcją Dona Carsona i Grega Beala zatytułowana *A Commentary on the Old Testament Use in the New Testament*, zawierająca serię esejów opisujących każdą księgę Nowego Testamentu, od Mateusza do Apokalipsy, omawia dzieła rozdział po rozdziale i omawia cytaty, ale także aluzje, a czasami nawiązania do tekstu Starego Testamentu, a także z teologicznego i hermeneutycznego punktu widzenia, jak to wpływa na sposób interpretacji tekstu Nowego Testamentu lub fragment, o którym mowa. Zatem to, co chcę teraz zrobić, to zbadać tylko kilka fragmentów Starego i Nowego Testamentu, które wyraźnie wykorzystują Stary Testament w swoim własnym składzie, a skupię się przede wszystkim na aluzjach, chociaż zajmę się kilkoma cytatami, ale przede wszystkim chcę się skupić na aluzjach lub echach, tych przykładach użycia Starego Testamentu, w których nawiązuje się do tekstu Starego Testamentu, a jego brzmienie i struktura są wplecione w kompozycję, gdzie autor niekoniecznie sygnalizuje swoje użycie Starego Testamentu w formie cytatu.

Chcę przyjrzeć się przykładowi z Ewangelii, a następnie przyjrzymy się kilku przykładom z Listów, zarówno Pawła, jak i tak zwanych Listów ogólnych, przyjrzymy się przykładowi z Listu do Hebrajczyków, a następnie spójrzmy na kilka przykładów z Apokalipsy, która prawdopodobnie szerzej niż jakakolwiek inna księga nawiązuje do Starego Testamentu, choć nigdy nie sygnalizuje tego formułą cytatu. Powtórzę: innym powodem, dla którego to zrobiłem, jest przeszłość, większość badań Starego Testamentu w Nowym Testamencie skupiała się głównie na bezpośrednich cytatach, gdzie autor ponownie sygnalizuje swój zamiar wskazania nowego tekstu Starego Testamentu z formułą cytatu, ale ostatnio, mniej więcej w ciągu ostatnich 20 lat, nastąpił ponowny wzrost zwracania uwagi na aluzje, znowu aluzje i echa, bardziej subtelne zastosowania Starego Testamentu. Zacznę jednak od Ewangelii i chcę wrócić do 2. rozdziału Ewangelii według Mateusza. Zauważyliśmy już, że w 2. rozdziale Ewangelii według Mateusza autor obszernie cytuje Stary Testament, który ma wyjaśniać poruszanie się Jezusa w jego początkach. dzieciństwo.

Prawie można znaleźć w Starym Testamencie usprawiedliwianie różnych geograficznych ruchów Jezusa, począwszy od rozdziału 2, począwszy od faktu, że urodził się w Betlejem, potem, kiedy udał się do Egiptu i z powrotem, itd. Cytaty ze Starego Testamentu można znaleźć w: Mateusza 2 często wyjaśniał geograficzne przemieszczanie się Jezusa, ponownie, aby usprawiedliwić wczesne dzieciństwo Jezusa, aby pokazać, że wczesne wydarzenia były niczym innym jak wypełnieniem tekstu Starego Testamentu. Jedną z tych, o których omówiliśmy w rozdziale 2 i wersecie 5, gdzie autor cytuje lub każe przywódcom żydowskim cytować rozdział 5 i werset 2 Micheasza, mówiąca, że Mesjasz narodzi się w Betlejem, wydaje się być tak blisko do dość prostego spełnienia przewidywań.

Ale inny tekst, który poruszyliśmy w rozdziale 2 i wersecie 15 Mateusza, autor cytuje z rozdziału 11 i wersetu 1 Ozeasza, z Egiptu wezwałem mojego syna, który, gdy

wróćsz do rozdziału 11 i wersetu Ozeasza 1, że wcale nie wydaje się być prorocstwem dotyczącym życia Jezusa Chrystusa. W rzeczywistości wydaje się, że jest to po prostu historyczny raport o tym, jak Bóg zachował i postępował ze swoim ludem oraz jak kochał swój lud, Izrael. Zatem rozdział 11 i werset 1 Księgi Ozeasza wydają się odnosić do narodu izraelskiego i tak naprawdę nie ma w tym wersecie żadnej wskazówki, że jest to prorocstwo o nadchodzącym Mesjaszu czy coś w tym rodzaju, co rodzi pytanie, dlaczego Mateusz używa jest to tutaj, w rozdziale 2 i wersecie 15 Ewangelii Mateusza? Dlaczego używa Ozeasza 11 i wersetu 1 w odniesieniu do wczesnego wydarzenia z życia Jezusa Chrystusa? Najprawdopodobniej dzieje się tak dlatego, że Mateusz używa tego słowa bardziej typologicznie lub analogicznie, to znaczy widzi wydarzenie w Starym Przymierzu, w którym Bóg postępuje ze swoim ludem oraz zachowuje i kocha swój lud, teraz powtarzające się w większym stopniu w świetle spełnienia w Chrystusie.

Zatem Mateusz nie twierdzi, wydaje się twierdzić, że Ozeasza 11 i werset 1 były w rzeczywistości przepowiednią lub że istnieje drugi poziom znaczenia, jest tam przepowiednia dotycząca nadchodzącego Mesjasza, którą teraz odkrył Mateusz. Zamiast tego Mateusz zdaje się mówić, że sytuacja, w której Bóg ochrania jego syna, jego starszego syna Jezusa Chrystusa w Egipcie w 2 rozdziale Ewangelii Mateusza, zdaje się wypełniać lub powtarzać wzór ustanowiony w Starym Testamencie, kiedy Bóg zachował i strzegł swego większego syna albo jego syn, czyli naród izraelski. Co więcej, jeśli uważnie przeczytasz Ewangelię Mateusza, stanie się jasne, że Jezus jest postrzegany jako osoba podsumowująca i faktycznie wypełniająca prawdziwe przeznaczenie narodu izraelskiego.

Izrael był synem Bożym w Starym Testamencie, ale teraz Jezus Chrystus, jako większy syn Boży, podsumowuje historię Izraela, ale teraz doprowadza ją do końca. Wypełnia i dokonuje tego, czego Izraelowi nie udało się dokonać. I tak, kierując się tym założeniem, autor może wziąć tekst ze Starego Testamentu, który odnosił się do

Izraela, syna Bożego, i teraz zastosować go do jego syna, Jezusa Chrystusa, aby pokazać, że w ten sam sposób, w jaki Bóg zachował swego syna w Starym Testamencie, w wieku spełnienia, Bóg po raz kolejny działa, aby zachować swego syna, nowy Izrael, i wypełnić przeznaczenie Izraela, którym jest osoba Jezusa Chrystusa.

Ale poza tym, aby zwrócić twoją uwagę na bardziej subtelne i nieuchwytnie zastosowania Starego Testamentu, jestem przekonany, że praktycznie wszystko, co dzieje się w drugim rozdziale Ewangelii Mateusza, zwłaszcza wczesne wersety, ma ukrytą historię lub podtekst Starego Testamentu. Na przykład, żeby zacząć od najprostszego, kiedy czytacie tę historię o dziecku, które się rodzi i którego życiu zagraża opresyjny zły król, który chce go zabić i który wydaje rozkaz zabicia całego dziecka chłopców w królestwie, a potem chłopczyk zostaje zachowany i przetrzymywany w Egipcie, a nawet wzmianka o Egipcie, co to przypomina? Nie trzeba wiele refleksji, aby przypomnieć sobie oryginalną historię Exodusu, w której Mojżesz, wybawiciel Izraela, rodzi się jako dziecko, a faraon próbuje go zabić i wydaje rozkaz zabicia wszystkich chłopców, a jednak ten zachował się w Egipcie. Trudno więc nie dostrzec powiązań, więc myślę, że Mateusz celowo wymyśla tę historię, mimo że jest ona historyczna i traktuję ją jako odzwierciedlenie tego, co faktycznie się wydarzyło. Mateusz po prostu wyjaśnia powiązania tej historii z oryginałem Exodus, aby pokazać, że teraz Bóg po raz kolejny wzbudza wybawiciela w nowym Exodusie, aby uratować i wybawić swój lud.

W rzeczywistości, w wersecie 20, pamiętajcie, kiedy Jezus udaje się do Egiptu, ponieważ Herod próbuje go zabić, po śmierci Heroda, anioł ukazuje się Józefowi w wersecie 20 rozdziału 2 Mateusza i mówi, że ci, którzy czyhają na jego życie, umarli. Co ciekawe, jest to niemal dosłownie Septuaginta, greckie tłumaczenie Księgi Wyjścia, rozdział 4, werset 19, mówiący o tych, którzy szukają życia Mojżesza, aby go zabić. Teraz nie żyją, więc Mojżesz nie musi się obawiać o swoje życie.

Zatem ponownie Jezus jest przedstawiany jako nowy Mojżesz, który podobnie jak Mojżesz w Starym Testamencie był Zbawicielem, Wybawicielem i Ratunkiem swojego ludu. Po raz kolejny Bóg w nowym Wyjściu wywyższa Jezusa jako Wybawiciela i Zbawiciela swego ludu. Aby szybko wspomnieć o gwieździe nad Betlejem w powiązaniu z mesjanistycznym królem, Dawidowicz prawdopodobnie przywołuje wyrocznię Balaama z 24. i 17. rozdziału Liczb, dotyczącą wschodzącej gwiazdy.

I znowu, chociaż Mateusz nie cytuje tego tekstu, wydaje się, że nawiązuje do niego i wplata go w swoją własną historię. Inną interesującą częścią tej historii jest relacja o Mędrcach, tak zwanych mędrcach, chociaż mędrcy prawdopodobnie nie są tak dobrym określeniem jak Mędrcy. Innymi słowy, są to najprawdopodobniej zagraniczni astrologowie, którzy odwiedzają Jezusa w 2. rozdziale Ewangelii Mateusza. Intrygujące w tym jest pytanie, co może być znaczącego w tym, że Mateusz zaprosił Mędrców do odwiedzenia Jezusa? Widzieliśmy, że w przeciwieństwie do Łukasza, do którego przyszli pasterze, teraz Mateusz ma tych Mędrców, zagranicznych astrologów, którzy przychodzą teraz odwiedzić Jezusa i przynoszą mu dary ze złota, kadzidła i mirry.

A jakie to ma znaczenie? Moim zdaniem Mateusz nadal pracuje z tekstem Starego Testamentu. Oznacza to, że Stary Testament nadal stanowi swego rodzaju podtekst, który kształtuje historię Mateusza. A tekst, na który chcę zwrócić waszą uwagę, to 60 rozdział Księgi Izajasza.

60. rozdział Izajasza jest częścią wizji Izajasza lub proroctwa dotyczącego przyszłego odrodzenia Izraela i ludu Bożego. Pamiętajcie, że zostali wywiezieni na wygnanie, a Izajasz przewiduje czas, kiedy ludzie powrócą, Bóg przywróci swój lud, Bóg przywróci ludzi do ich miasta, do ich ziemi. A rozdział 60 Księgi Izajasza jest zapowiedzią lub proroctwem tego.

I kiedy to będę czytać, chcę, żebyście mieli uszy otwarte na możliwe echa i rezonanse z tekstem Mateusza. Zatem rozdział 60: Wstań, świeć, bo przyszło twoje światło i chwała Pańska wznosi się nad tobą. Brzmi jak wschodząca gwiazda świecąca nad Betlejem, wskazująca na przybycie mesjańskiego króla.

Patrzcie, ciemność okrywa ziemię i gęsta ciemność panuje nad narodami, lecz nad wami Pan wschodzi i ukazuje się nad wami Jego chwała. Podnieś oczy, albo przepraszam, werset 3, narody przyjdą do twojego światła, a królowie do blasku twojego świtu, odzwierciedlając magów przybywających do gwiazdy, do światła gwiazdy, do Betlejem. Podnieś oczy i rozejrzyj się, wszyscy się zbierają i przychodzą do ciebie.

Twoi synowie, czyli naród izraelski, teraz się odnawiają, pochodzą z daleka, z wygnania, twoje córki są niesione na ramionach, wtedy będziesz wyglądać i promienieć, twoje serce będzie pulsować i nabrzmiwać radością, bogactwo przyjdą do ciebie morza i bogactwa narodów przyjdą do ciebie. Do waszej ziemi przyjdą stada wielbłądów, młode wielbłądy z Midianu i Efy. Pozwólcie, że pominę trochę.

Werset 8: Kim są ci, którzy latają po obłokach jak gołębie w swoich gniazdach? Zaprawdę, wyspy patrzą na mnie i patrzą na mnie, a na czele są okręty Tarszisz. Wszystkie te obrazy chwały, która będzie otaczać odrodzenie Izraela. Werset 10: Cudzoziemcy odbudują twoje mury, a ich królowie będą ci służyć, chociaż w gniewie uderzyłem cię w łaskę, okażę ci miłosierdzie.

Twoje bramy będą zawsze otwarte i nigdy nie będą zamknięte, ani w dzień, ani w nocy, aby ludzie mogli przynieść ci bogactwa narodów. Królowie prowadzeni w procesji triumfalnej, gdyż naród lub królestwo, które nie będzie wam służyć, nie będzie wam służyć, zginie, zostanie całkowicie zniszczone. Przyjdzie do ciebie chwała

Libanu, sosna, jodła i cyprys razem, aby ozdobić miejsce świątyni, a ja wsławię miejsce moich stóp.

Jeszcze jeden tekst, który chciałem przeczytać, hm, jakbym przeskoczył do wersetu 16, będziecie pić mleko narodów i karmić się piersią królewską, wtedy będziecie wiedzieć, że Ja, Pan, jestem waszym zbawicielem, waszym Odkupiciel i potężny Jakuba. Zamiast brązu przyniosę złoto i srebro zamiast żelaza. Zwróćcie więc uwagę na ten obraz królów i narodów przynoszących bogactwo Jerozolimie w miarę jej przywracania.

Moim zdaniem Mateusz nawiązuje tę historię do 60. rozdziału Izajasza. Wyraźnie nawiązuje do 60. rozdziału Izajasza, nakazując zagranicznym dygnitarzom przynoszenie swego bogactwa, złota, kadzidła i mirry, przywożąc to bogactwo do Jerozolimy lub Betlejem, gdy przychodzą i odwiedzają mesjański król, wybawiciel. To tak, jakby Mateusz mówił zatem, że Mateusz sugeruje, że obietnica Izajasza dotycząca odnowienia, odnowienia ludu Bożego, przyjścia, nadchodzącego wieku zbawienia, nadchodzącego królestwa Bożego, nowego stworzenia została już zainaugurowana w osobie Jezusa Chrystusa.

I demonstrują to zagraniczni dostojnicy, ci mędrcy przynoszący bogactwa, przynoszący swoje bogactwa i ci cudzoziemcy przynoszący swoje bogactwa, aby oddać cześć Jezusowi w odpowiedzi na światło, wschodzące światło wschodzącej gwiazdy. Zatem nie cytując 60. rozdziału Izajasza, myślę, że Mateusz wyraźnie dał do zrozumienia, że zamierza nawiązać do innych tekstów Starego Testamentu, np. 60. rozdziału Izajasza, aby pokazać, w jaki sposób spełniają się one teraz w przyjściu osoby Jezusa Chrystusa. Zatem rozdział Izajasza 60, jak i cały motyw Wyjścia, są ważnymi podtekstami dla własnej historii Jezusa o Mateuszu.

I znowu splata ze sobą wiele tekstów, aby pokazać, jak Jezus, jego życie, a zwłaszcza jego wczesne dzieciństwo w rozdziale 2, dopełniają i doprowadzają do kulminacji wiele z tych tekstów. Aby przejść do przykładów z literatury epistolarnej, zwłaszcza listów Pawła, podam przykład, bardzo krótki przykład z 1. rozdziału Listu do Galacjan, a następnie przyjrzymy się nieco szerszemu przykładowi z 2. rozdziału Listu do Efezjan. Ale 1. rozdział i werset Galatów 15, przyjrzelśmy się już temu tekstowi w odniesieniu do kontekstu literackiego oraz tego, jak w rozdziałach 1 i 2 Paweł argumentuje, że jego apostołstwo i ewangelia, którą głosi, nie jest czymś, co wynika z ludzkiego powołania lub ludzkiego nauczania, ale jest opiera się wyłącznie na objawieniu przez Jezusa Chrystusa. Jedną z rzeczy, które mówi w tym kontekście, w rozdziale 1 wersecie 15, mówi, ale kiedy, to jest Galacjan 1, 15, mówi Paweł, ale kiedy Bóg, który mnie oddzielił od urodzenia i powołał swoją łaską, zechciał objawić jego syn we mnie.

Pytanie brzmi: dlaczego miałby wspominać o oddzieleniu od urodzenia? Wydaje się, że jest to ciekawa rzecz do powiedzenia w tym miejscu. Dlaczego po prostu nie powiedział, że Bóg mnie powołał, Bóg wyznaczył mnie na apostoła. Dlaczego wspomina, że został oddzielony od urodzenia? Czy to po prostu wychodzi na jaw pro-life perspektywa Pawła? Czy Paweł po prostu podkreśla godność życia ludzkiego, nawet w chwili poczęcia, że dlatego jest to ważny, ważny tekst wspierający antyaborcję lub pro-life? Z pewnością nie chcę zaprzeczać, że ten tekst może mieć na to wpływ, ale myślę, że znaczenie tego fragmentu nie polega tak bardzo na ocenie Pawła na temat tego, kiedy zaczyna się życie ludzkie.

Zamiast tego jednak stwierdzenie to jest w rzeczywistości tym, które Paweł znajduje w Starym Testamencie. Chcę tylko krótko przyrzeć się dwóm tekstom, o których Paweł mógł mieć na myśli. Rozdział 1 i werset 5 Jeremiasza są pierwszymi.

W rozdziale 1 i wersecie 5 Jeremiasza, który znajduje się na samym początku księgi, Jeremiasz ustanawia swoją wiarygodność jako proroka i omawia swoje powołanie jako proroka, co usprawiedliwi i zapewni uzasadnienie i autentyczność tego, co ma zamiar powiedzieć w reszta książki. W wersecie 5 – mówi – wróć do wersetu 4, gdzie doszło do mnie słowo Pana, Jeremiasza, mówiącego: Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię. Zanim się urodziłeś, poświęciłem cię.

Wyznaczyłem cię na proroka dla narodów. Kolejnym interesującym tekstem potwierdzającym księgę jest 49. rozdział Izajasza. W 49. rozdziale Izajasza i wersecie 1 widzimy podobny język w odniesieniu do sługi.

Kilka z tych rozdziałów, z których najbardziej znany to 53 rozdział Księgi Izajasza, zwraca się do sługi. Rozdział 49, werset 1, słuchajcie mnie, wyspy, słuchajcie tego, odległe narody. Zanim się urodziłem, to mówi sługa, zanim się urodziłem, Pan mnie powołał.

Od moich narodzin wspominał moje imię. Zwłaszcza w świetle tekstu Jeremiasza, rozdział 1, werset 5, ten język w Liście do Galacjan 1.15 jest przede wszystkim aluzją Starego Testamentu, mającą na celu ukazanie Pawła jako myślącego o swoim własnym powołaniu zgodnie z prorokami Starego Testamentu. Że Paweł postrzega swoje powołanie apostolskie jako posiadające tę samą władzę, co prorok Starego Testamentu.

Zatem ponownie, próbując uzasadnić swoją tezę, że jego apostolskie zlecenie i jego ewangelia nie zostały stworzone przez ludzi, cytując, nawiązując do starotestamentowej koncepcji narracji o powołaniu, gdzie taką, jaką znaleźliśmy w Izajaszu 49: u Jeremiasza znajdujemy koncepcję Boga, który oddzielił go od urodzenia lub oddzielił go, gdy był jeszcze w łonie matki, i jest językiem proroczego posłannictwa. Tak więc Paweł wyobrażał sobie siebie w duchu proroków Starego

Testamentu lub w świetle Izajasza 49, być może funkcjonując jako sam sługa. Jest to zatem jedna część argumentacji Pawła, która, jak sądzę, zostałaby pominięta, gdybyśmy nie byli świadomi tła Starego Testamentu, do którego Paweł odwołuje się nie poprzez bezpośredni cytat, ale przez nawiązanie do tekstu Starego Testamentu.

Inny, kolejny przykład nieco bardziej obszernego, jak Paweł odwołuje się do tekstów Starego Testamentu poprzez aluzje, wplatając ich sformułowania i struktury w swoje własne przemówienie, można znaleźć w drugim rozdziale Listu do Efezjan oraz wersetach od 11 do 22. I tak zrobię, zrobię to. po prostu przeczytajcie część tego, bo znowu ważne jest, aby usłyszeć, co się dzieje, aby otworzyć nasze uszy na rezonans, rezonans z tekstem Starego Testamentu. Dlatego w rozdziale drugim, zaczynając od wersetu 11, pamiętajcie, że dawniej wy, którzy od urodzenia jesteście poganami, a przez tych, którzy sami jesteście nazywani nieobrzezаныmi, jesteście obrzezаныmi.

Od razu zauważamy starotestamentową aluzję nie do konkretnego tekstu, ale do pojęcia obrzezania, które jest bardzo ważną cechą przymierza mojżeszowego już w Starym Testamencie. Zatem idea nawet obrzezania przywołuje już na myśl ideę i koncepcję Starego Testamentu, jeśli nie konkretny tekst. Potem idzie dalej i mówi: pamiętajcie, że w tym czasie byliście oddzieleni od Chrystusa, wykluczeni z obywatelstwa Izraela i obcy przymierzom.

Istnieje inny termin „przymierza”, który wyraźnie zauważyłby, że jest również w liczbie mnogiej i prawdopodobnie wyraźnie przypomina główne przymierza zawarte z Abrahamem między Bogiem a Abrahamem, Bogiem a Dawidem, przymierze Mojżeszowe. Zatem ponownie, używając samego słowa przymierza, autor przywołuje cały fragment historii Izraela, przymierza, które Bóg z nim zawarł. Bez was i bez nadziei bez Boga na tym świecie, ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście dalecy, staliście się bliscy przez krew, bo On sam jest naszym pokojem, czy sam Jezus jest naszym pokojem, który uczynił tych dwoje jednym i zniszczył barierę,

dzielącą ścianę wrogości, znosząc w swoim ciele prawo, co stanowi wyraźne nawiązanie do Prawa Mojżeszowego z jego przykazaniami i przepisami. Jego celem było stworzenie w sobie jednego nowego człowieka, jednej nowej ludzkości z obojga, wprowadzając w ten sposób pokój.

Aby w tym jednym ciele pojednać ich obu z Bogiem przez Chrystusa Jezusa, przejdź do wersetu 17. On przyszedł i zwiastował pokój tym, którzy są daleko. A ci, którzy są blisko, przez niego oboje mamy dostęp, inny starotestamentowy termin dostępu w świątyni, dostęp do ojca przez jednego ducha.

W rezultacie nie jesteście już obcokrajowcami i kosmitami. Ale teraz wasi współobywatele wraz z ludem Bożym i domownikami Bożymi budujcie na fundamencie apostołów i proroków, na kamieniu węgielnym, na samym Jezusie Chrystusie. Zatrzymam się tam.

Pozwólcie jednak, że poza obrzezaniem, prawem i przymierzami zwrócę uwagę na kilka innych rzeczy, jako wyraźne odniesienia do koncepcji Starego Testamentu, jeśli nie do konkretnych tekstów. Ale na przykład zwróć uwagę na powtarzającą się wzmiankę o głoszeniu pokoju tym, którzy są daleko i tym, którzy są blisko tego języka. U Pawła ci, którzy są daleko, wydają się być poganami, którzy są teraz włączeni do nowego ludu Bożego.

Ale ten język pokoju, Chrystus będący naszym pokojem, głoszący pokój tym, którzy są daleko i tym, którzy są blisko, po raz kolejny przywołuje język proroka Izajasza. Na przykład w rozdziale 52. i wersecie siódmym jest tekst, który wielu z nas słyszało. Zwróć uwagę na werset 52, siódmy – mówi autor – jak piękne są na górach stopy tych, którzy przynoszą dobrą nowinę, głoszą pokój, przynoszą dobrą nowinę i głoszą zbawienie.

Ale jeszcze bardziej znaczące, rozdział 57 i werset 19 Księgi Izajasza, rozdział 50, przepraszam, 57 i werset 19. Mówi, tworząc pokój na ustach żałobników w Izraelu, pokój, pokój dla tych dalekich i bliskich. Teraz Paweł podejmuje ten język głoszenia pokoju lub pokoju dalekim i bliskim i wplata to w swój własny kontekst.

Ale poza tym zwróćcie uwagę na to odniesienie do stworzenia jednej nowej ludzkości. Prawdopodobnie odzwierciedla to nowy język stworzenia, który można znaleźć w całej Księdze Izajasza, szczególnie w 43 wersecie 19. Widzimy, że Bóg stwarza nowe rzeczy.

Rozdział 62, to jest także rozdział 62 Izajasza i werset drugi. Rozdział 65 i werset 17 to kolejne, w których autor wskazuje na nowe stworzenie. Ja stworzę nowe niebo i nową ziemię. Mamy więc nowy język tworzenia.

W rozdziale 62 i wersecie drugim narody ujrzą twoją sprawiedliwość, a wszyscy królowie twoją chwałę i zostaniesz nazwany nowym imieniem. Zatem ten język nowości i nowego stworzenia prawdopodobnie znalazł teraz odzwierciedlenie w stworzeniu przez Pawła nowej ludzkości. Koncepcja wykluczenia cudzoziemców, rozdział 56 Izajasza i pierwsza część wersetu trzeciego, odnosi się do wykluczenia cudzoziemców lub włączenia cudzoziemców.

Izajasz rozdział 56 i werset trzeci. Ponownie, wszystko to w kontekście odnowy Izraela i jego przyszłego, przyszłego aktu odrodzenia Bożego. Mówi w 56,3: „Niech żaden cudzoziemiec, który związał się z Panem, nie mówi: Pan z pewnością wykluczy mnie ze swego ludu”.

Zatem Izajasz 56 przewiduje czas, w którym przywrócenie nie będzie wykluczone nawet dla cudzoziemców. I tak teraz Paweł wskazuje czas, w którym ci, którzy dawniej byli obcokrajowcami i przychodniami, są teraz włączeni do jednego ludu

Bożego. Nawet wzmianka o Jezusie Chrystusie jako o głównym kamieniu węgielnym w wersecie 20 jest odbiciem rozdziału 28 i wersetu 16 Izajasza.

Kamień węgielny lub główny kamień węgielny odbudowy Jerozolimy. Co więcej, czy jest możliwe, że po usłyszeniu wszystkich tych rezonansów od Izajasza oraz wszystkich aluzji i ech, wzmianka w wersecie 20 o fundamencie tego domu, jakim są apostołowie i prorocy, może być aluzją do rozdziału Izajasza 54: gdzie w wersetach 11 i 12, jak sądzę, lub od 11 do 13, odbudowa Jerozolimy jest postrzegana w kategoriach fundamentów z różnych cegiełek i drogich kamieni, gdzie fundament jest utożsamiany z bardzo cennym kamieniem. I co ciekawe, widzieliśmy wcześniej, że społeczność Qumran zinterpretowała tę część Izajasza 54 jako odnoszącą się do założycieli, metaforycznie, założycieli społeczności Qumran.

Czy jest możliwe, że przy wszystkich tych aluzjach do Izajasza, które Paweł nawiązuje do rozdziału Izajasza 54 i odbudowy Jerozolimy wraz z jej fundamentami, teraz widzi, że spełnia się to w ustanowieniu domu Bożego, Kościoła, zbudowanego na fundamencie apostołów i proroków. Zatem program odnowy Izajasza, nowe stworzenie, odrodzenie ludu Bożego, nowego ludu, w tym pogan, teraz dopełnia się w śmierci Jezusa Chrystusa i stworzeniu nowej ludzkości, nowego ludu Bożego, składającego się z Żydów i Pogan, Kościół i pojednanie Żydów i pogan, usunięcie wrogości między nimi, a teraz przyniesienie pokoju i pojednania. Wszystko to Paweł pojmował jako wypełnienie, nic innego jak spełnienie tego, co już prorokował Izajasz.

Obiecane przywrócenie wypełnia się teraz w Jezusie Chrystusie, tworząc jedną, nową ludzkość. Zatem jeszcze raz, czytając tekst Nowego Testamentu w świetle możliwego tła Starego Testamentu, możliwego podtekstu Starego Testamentu, w przypadku Listu do Efezjan, ponownie w rozdziale 2, chociaż Paweł nigdy nie cytuje Listu do Efezjan, zdaje się przejmować jego język, jego obrazy, jego struktury, a teraz wplata go w swój własny dyskurs, aby pokazać, jak śmierć Jezusa Chrystusa i nowej

ludzkości, ludu Bożego, kościoła złożonego z Żydów i pogan, jak to jest jego wypełnieniem i punktem kulminacyjnym odrodzenia, które Izajasz przewidywał w rozdziałach swego proroctwa. Ostatni tekst w listach, epistolarne sekcje Nowego Testamentu, o którym chcę pokrótce porozmawiać, to rozdziały 6 i 4 do 6 Listu do Hebrajczyków, ale przeczytam go jeszcze raz, ponieważ trzeba usłyszeć tekst Nowego Testamentu, aby być w stanie usłyszeć rezonanse ze Starym Testamentem.

Podobnie trzeba słuchać Nowego Testamentu i być świadomym tekstu Nowego Testamentu, aby usłyszeć echa i rezonanse w czytanim tekście Nowego Testamentu. Jednak rozdziały 6 i 4 do 6, 6, 4 do 6 Listu do Hebrajczyków są prawdopodobnie bardziej znanymi z serii pięciu raczej surowych ostrzeżeń, które pojawiają się w całej Liście do Hebrajczyków. Znajdujemy jeden w rozdziale 2, w rozdziale 3 i 4, a następnie w rozdziale 6, a jeszcze kilka w rozdziałach 10 i 12.

Jednak w całej Liście do Hebrajczyków pojawiają się dość surowe ostrzeżenia i nie chcę szczegółowo omawiać, dlaczego autor to robi. Zasadniczo jest to związane z sytuacją, do której się odnosi. Ale znajdujemy tę serię ostrzeżeń, a być może najbardziej znane ostrzeżenie znajduje się w rozdziałach 6 Listu do Hebrajczyków oraz w rozdziałach od 4 do 6. Chcę je przeczytać, a potem, kiedy w pewnym sensie je przedstawimy, i zaczniemy badać, w jaki sposób tło Starego Testamentu pomaga nam zrozumieć ten tekst.

Bo gdy to przeczytamy, stanie się jasne, że autor nie cytuje Starego Testamentu. I tak naprawdę, z całego tekstu, który przeczytałem, było bardzo niewiele, było ich bardzo niewiele, przynajmniej wcześniej, myślę, że to się trochę zmienia, ale było bardzo niewiele, którzy przyznali się lub znaleźli jakiekolwiek odniesienia do Starego Testamentu w tym fragmencie. Będziemy więc chcieli zbadać, czy ten tekst wydaje się odzwierciedlać fragmenty Starego Testamentu i jak może to mieć wpływ na znaczenie tego tekstu i sposób, w jaki go czytamy.

Ale rozdziały 6, 4-6 Listu do Hebrajczyków to znowu trzeci z serii ostrzegawczych fragmentów, w których autor zasadniczo ostrzega swoich czytelników, aby nie odwracali się od ewangelii, nie odwracali się od zbawienia w ramach Nowego Przymierza, które Jezus Chrystus przyniósł, ale przyjmijcie go w wierze, bez względu na konsekwencje. Próbuje więc nakłonić czytelników, aby nie odchodzili od Chrystusa i ewangelii, w którą najwyraźniej uwierzyli i którą otrzymali, nie odwracali się plecami i nie wracali do judaizmu, ale przyjęli Jezusa Chrystusa w wierze, bez względu na to, jakie będą konsekwencje. Oto ostrzeżenie zawarte w rozdziałach 6, 4 do 6:

Niemożliwe jest dla tych, którzy raz zostali oświeceni, którzy skosztowali daru niebiańskiego, którzy mieli udział w Duchu Świętym, którzy zakosztowali dobroci słowa Bożego i mocy nadchodzącego wieku, jeśli następnie odpadną lub lepiej i którzy następnie odpadną, nie będzie możliwe, aby zostali przywróceni do pokuty, ponieważ przez swoją stratę ponownie krzyżują Syna Bożego i poddają się go na publiczną hańbę.

Podczas następnej sesji chcę się skupić na liście opisów przedstawionych osób, to znaczy osób opisanych w rozdziałach od 4 do 6, które zakosztowały niebiańskiego daru, podzieliły się nimi w Duchu Świętym, oni zakosztowali dobroci słowa Bożego, skosztowali mocy nadchodzącego wieku, a potem odpadli. I to są części lub elementy tego tekstu, na których chcę się skupić i zadać sobie pytanie, w jaki sposób Stary Testament może nam pomóc to zrozumieć. Zatem podczas następnej sesji spróbujemy zbadać Stary Testament, możliwe tło Starego Testamentu dla tego opisu w Liście do Rzymian, przepraszam, w Liście do Hebrajczyków 6, 4 do 6.